

REISVERSLAG

GHANA

07/07/2007 – 29/07/20007

Algemene informatie

- Reis via JOKER (www.joker.be)
- Begeleiding : Evi Wouters
- Groep : een 11 koppige (behalve dan de reisleidster) zéér gevarieerde groep bestaande uit Frie (een tiener) en haar moeder Hilde (een veertiger), Marina (een veertiger) en Jos (met zijn 60 jaar de senior van de groep), Anne (een dertiger), Bart (de luiarik van de groep, een dertiger), Rembert (een veertiger), Liesbeth (vriendinnetje van Evi, een twintiger), Sofie (een twintiger), Frederik en mezelf (twee twintigers).
- Programma : rondreis door Ghana van zuid naar oost naar midden naar noorden en terug zuid. Logeren in lokale hostels, gebruik maken van het lokale vervoer. Bezichtigen van toeristische en vooral minder toeristische zaken.
- Klimaat : regenseizoen dus drukkend vochtig en warm (méér dan 40 °C) met af en toe een felle regenbui (al zijn wij er de twee eerste weken van gespaard gebleven)
- Geld : Cedis, 10.000 cedis is ongeveer 0,80 EUR. Het leven is er relatief goedkoop.
- Culinair : voor het eten moet je niet naar Ghana komen. Het eenzijdige dieet van rijst met pikante tomatensaus en soms wat kip of vis steekt na enige tijd tegen. Op de toeristische plaatsen kan je ook westerse kost vinden of luxezaken zoals kreeft.
- Drinken : Frisdrank en bier (Star of Stone), wijn vind je er alleen in de betere restaurants
- Vervoer : de ITC buslijnen (intercity), kleine busjes voor ongeveer 8-15 personen én taxi's kunnen worden gehuurd voor spotprijzen.
- Vegetatie : in het Noorden savanne, in het zuiden aan de kust is er regenwoud, in het midden subtropisch met watervallen, meren en rivieren. In het Oosten zijn er lichte heuvels in het landschap.
- Beestjes : In het nationaal park in het noorden zitten er olifanten en leeuwen. Daar zijn we echter niet geraakt. Wij zijn wel de apen en krokodillen gaan ontdekken.

DAGBOEK

07/07/2007

Om 18.35u spreken we met de groep af aan de koffie Corner in de luchthaven te Zaventem. Iedereen is nog wat onwennig aangezien bijna niemand elkaar kent... Liesbeth heeft haar ouders bij en Sofie haar ouders staan een kilometer verder te wachten totdat ze veilig is ingecheckt. Haar ouders mochten niet in de buurt blijven. Het maakte het een grappige eerste kennismaking ☺.

Sommigen hadden kilo's bagage bij... bleek achteraf te komen door alle lectuur dat ze mee hadden of de whiskey flessen tegen mogelijke bacteriën in voedsel.

Om 20.35u vertrekt ons vliegtuig richting Cassablanca, Marokko. We vliegen met Royal Air Maroc. De vlucht vertrekt redelijk stipt, we kunnen niet klagen.

We komen aan om 00.10u Belgische tijd, Marokkaanse tijd 22.10u.

Hier hebben we dan onze eerste vertraging... de vlucht naar Accra, hoofdstad van Ghana, vertrekt één uur later dan voorzien.

Rond 2.30u stijgen we op om rond 6.20u aan te komen.

Bij het uitstappen worden we bijna onmiddellijk gewurgd door de vochtige hitte, en dat middenin de nacht... het effect van een hete natte handdoek die over Uw hoofd gesmeten wordt.

08/07/2007

Na aankomst in Accra, staat het verwachte en afgesproken vervoer van het hotel niet klaar. Het kan natuurlijk komen door de vertraging die we hebben opgelopen.

We besluiten dan maar taxi's te nemen richting Akumah Village (onze lodge), een hippie-rasta plek in Ghana. Op dat ogenblik vond ik het nog bizar om Bob Marley volgelingen terug te vinden midden in Afrika, vermits ik rasta associeerde met Jamaica, maar achteraf ontdekten we dat het in Ghana krioelde van de rasta – fans én we zelfs een grote fan in eigen gezelschap bleken te hebben. Frie kocht werkelijk alles wat met rasta en de rasta kleuren te maken had...

Wat wel een feit is, is dat rasta mannen en hun "peace and love" theorie het zo druk hebben met joints blowen dat ze niet zorgen voor propere, laat staan ooit eens gekuiste kamers.

De stallen, oeps, eigenlijk dus hutten of kamers, waren WALGELIJK. De matrassen stonden krom van de schimmel en het vocht, de muren kropen van de beestjes, de toiletpot was in geen jaren gekuist, de douchecabine was verroest en kroop en water was er evident niet... Nu, ik was al blij dat er geen water in die douche was, want geen haar op mijn hoofd dat er aan dacht daar een douche te nemen om er dan vuiler uit te komen dan erin te gaan.

Het werd dus een schepdouche met bekertje, emmertje en regenwater, heerlijk.

Qua schokeffect kon dit verblijf wel tellen... van luxe (ik apprecieerde plots des te meer mijn kleine appartementje thuis) naar een griezelig vuile plek...

Eén voordeel : het uitzicht was prachtig... Akumah – village was gelegen op de rotsen aan de kust. Van ver was het heel mooi, van dichtbij bleek het strand te dienen als lokale toilet én lag het vol condooms. (ik hoor jullie al denken, condooms? Gebruiken ze dat wel in Afrika? Wel, blijkbaar wel ja! maar waarvoor het gebruikt wordt is een andere vraag 😊)

We zijn er in de voormiddag gaan rusten (ik buiten in een stoel, want die bedden wou ik liever niet te veel aanraken, sommigen hadden er minder problemen mee want die vielen als bakstenen in slaap op de gezellige matrasjes). Enkelen van ons zijn gaan wandelen en zo in een gospel-mis terechtgekomen.

Nee mensen, het zingen en dansen in de mis met armen in de lucht en de vele “praise the lord” kreten, zijn géén fabeltjes...we kwamen precies op een fuif terecht 😊. Alle sjeke bakken uit de omgeving stonden geparkeerd rond de kerk en de mensen waren op hun paasbest gekleed.

Hierna zijn we met de groep door de hoofdstad getrokken om iets te zoeken om te eten.

Op het middaguur wandelen in de hitte door de straten van Accra zonder bescherming tegen de zon bleek niet zo'n goed idee te zijn... ik kreeg last van een appelflauwte.

Na een tijdje stappen was ik blij dat ik me op een stoel kon laten vallen in één of andere fast food keten. Ik viel bijna omver van het zouttekort (ik zweet normaal nooit en nu zweette ik als een rund) en het suikertekort. Liters cola gedronken én zoute frieten gegeten.

Hier bovenop bleek mijn knie op één of andere mysterieuze wijze ontstoken geraakt te zijn en kon ik er amper op stappen. Het werd de komende dagen dus slenteren en afzien.

Ineens in restaurant ook broodjes gekocht met kaas en tonijn voor het avondeten en ontbijt de volgende dag.

Om 21u doodop gaan slapen. Ik deelde de kamer met Fré (mijn zoetje) en met Evi, onze op dat ogenblik nog normaal lijkende reisleidster.

09/07/2007

Om 8 u opgestaan, alhoewel ik eerder wakker was... maar met die vieze matrasjes én dat muskietennet rond u gebonden, durfde ik niet eerder opstaan en wachtte ik tot ik anderen hoorde wakker worden.

Om 9u ontbijt gegeten, ananassap, heerlijk! En croissants (bah).

Na het eten een busje gecharterd naar Ho, gelegen in het Zuidoosten van het land.

Een lief ventje gevonden dat ons voor een spotprijs wilde vervoeren.

Rond de middag aangekomen in Ho (na een stop bij een lokaal tankstation waar de fotografen in Anne en Marina voor het eerst echt loskwamen en ze élk kindje dat ze tegenkwamen én elke vrouw die met iets typisch bezig was, op de lens vastlegden).

In Ho hebben we Wisdom opgepikt, deze gladde zwarte priester – gids – mogelijke sjachelaar zou ons de komende dagen begeleiden en rondleiden in Amedzofe, een dorp waar we aan ecotoerisme gingen doen.

In Ho ook gestopt om iets te drinken én langs een bank geld gaan wisselen. Er voor het eerst het afschuwelijke zoete ghanese brood moeten eten. Jaaaaak! Als het eten zo blijft ga ik vermageren! Jippie! ☺

Om 15u ongeveer aangekomen in Amedzofe. Er na inchecken in de guesthouse, die meer dan ok was na de vorige logeerervaring, onmiddellijk gaan lunchen, spaghetti gekregen met pikante tomatensaus, gemaakt door de moeder van Wisdom.

Na het eten een wandeling gemaakt naar de hoogste “berg” van Ghana met op de top een kruis. Hier genoten van het uitzicht én moeten luisteren naar een preek van Wisdom over de liefde en dat in combinatie met een gebedje.

Om 19u ons avondeten gekregen, rijst met pikante tomatensaus en als je goed zocht hier en daar een stukje sardine.

Om 22u, na nog lang te hebben doorgekletst gaan slapen onder ons muskietennetje.

10/07/07

Om 7.30u opgestaan, en een uitgebreid ontbijt gekregen met omelet en tomaat, brood en bananen. Wisdom keek eerst behoorlijk verbaasd vermits ze het daar blijkbaar niet gewoon zijn om zoveel te eten 's morgens.

Na het ontbijt zijn we betrokken op wandeltocht naar een prachtige waterval in de omgeving.

De omgeving was mooi groen en al een beetje subtropisch. Onderweg verschillende vrouwen gezien met kommen en andere voorwerpen op hun hoofd. Er natuurlijk massa's fotootjes van getrokken. Vooral dan Anne en Marina.

OP een bepaald moment moesten we een steile afdaling langs een rots - en zandwand beginnen. Het parkoer was hééél plezant en deed wat denken aan een avonturenkamp in de Ardennen. Met touwen dienden we ons vast te houden om niet uit te glijden en naar beneden te stuiken.

Helemaal mijn ding! Het terug naar boven klimmen beloofde een pak lastiger te worden ☺.

Aan de waterval aangekomen zijn we gaan pootje baden. De waterval was hoog en smal en zag er prachtig uit. Er was vlak onder de waterval een waterpoeltje en dan wat verder een granieten verdieping lager was er nog één. De mannen bleven boven zitten en de vrouwen trokken zich in het onderste poeltje terug om hun badpakkendefilé te starten en te pootje baden. Liesbeth durfde om één of andere bizarre reden haar kleren niet uit doen. In het verdere verloop van de reis zou blijken dat zij nooit durfde te gaan zwemmen of zelfs maar een sok uitdoen in onze nabijheid. Bizar eigenlijk...

Om 12.30 u terug naar boven geklommen. Een behoorlijk zware inspanning, zeker voor de mensen die wat kortademiger zijn zoals ik en Hilde. Maar we hebben het gehaald en waren trots op onszelf. Hierna terug naar Amedzofe gewandeld en enkele scholen gepasseerd.

Na de scholentocht gaan lunchen... rijst met pikante tomatensaus.

Na de lunch hadden we eventjes rust en zijn we ons gaan verfrissen en wat gekletst of gekaart met elkaar of met Frie haar balletje (een klein sponzen balletje ter grootte van een pingpong balletje dat veel ambiance heeft meegebracht). Tijdens onze rustpauze beslist om Wisdom een preek te geven aangezien deze laatste veel van ons eiste, financieel bedoeld dan. Hij vroeg voor elke activiteit een behoorlijk som én vroeg hiernaast een grote cadeau voor de Chiefs (stamhoofden), die we nog zouden gaan bezoeken in de namiddag.

Wisdom was lichtjes in shock, maar vatte onze preek nog goed op. Hij heeft ons toch zonder veel andere problemen te maken verder begeleid met de glimlach.

Om 16u zijn we vertrokken naar de Chiefs, een ritueel van ontvangst bij de stamhoofden. De oudere dames hebben kleistrepen op onze handen getrokken, we kregen touwtjes met natuursteentjes rond onze handen gebonden (voor geluk en bescherming tegen het kwade) én moesten onze cadeaus offeren (twee flessen goedkoper sterke drank).

Na het hele folklore - circus wilden de Chiefs nog met ons op de foto.

Het hele ritueel duurde tot 18u. Hierna zijn we naar een kleuterschooltje gewandeld. Echt superschattig! De klein mannen hadden allemaal een fel blauw uniformpje.

Sommigen waren bang, anderen nieuwsgierig. Na de kleuterschool volgde de lagere school met de groene uniformpjes. We werden met muziek ontvangen. De klein mannen zongen zowat elk liedje dat ze kenden. Sommigen deden er van enthousiasme een dansje bij.

Na de scholentocht zijn we gaan avondeten. Opnieuw rijst met pikante tomatensaus. Deze keer was het wel een speciaal typisch gerecht, fufu of zoiets. Dat is een pikante rijstbol (plakkerig goedje) in saus met als ge goed zocht enkele stukjes kip.

Hierna zijn we terug naar onze lodge gegaan en beginnen boemelen voor de verjaardag van Hilde. Ze had zelf de ingrediënten gekocht voor een cocktail gin – appelsiensap tropical.

Om 23.30u zijn we gaan slapen. In onze kamer nog eerst een kakkerlak doodgemept en achteraf te horen gekregen dat ge een kakkerlak nooit moogt platduwen want dat de eieren dan blijven plakken en ge met een kolonie kakkerlakken zit. Bah.

11/07/2007

Om 8u opgestaan en ontbeten. Afschuwelijke havermoutse pap moeten eten. Normaal is dat iets lekkers, maar zoals de afrikanen het eten dus echt niet he! Jakkes!!!

Evi is ziek opgestaan, de eerste met reizigersdiarree van de groep.

We vertrekken op wandeltocht naar Tafi Atome, een dorpje met beschermde en zeldzame Mona aapjes.

De wandeling brengt ons door dichte rietflanken, langs heuvels, een woud dat sterk begint te lijken op jungle, heerlijk!

Na de afdaling komen we op een lang stuk rechte weg, passeren we langs een lokaal tankstationnetje en krijg ik weer een flauwte aanval door gebrek aan zout en te veel zweet. Marina geneest mij met lekkere snoepjes om mijn suikers al terug opgebouwd te krijgen én ik lik van mijn eigen zweet. Inderdaad, onder normale omstandigheden zou ik even goed “eeeeeeeeiiiiik bah” zeggen. Maar daar was het levensreddend 😊.

Onze tocht gaat verder langs een prachtige rode aarden weg zoals ge op voorhand zou denken dat het alleen in filmpjes terug te zien is. Na 4uur stappen komen we aan in Tafi Atome Monkey Sanctuary.

Enkele dapperen doen het traject tot het einde te voet, ik en nog een paar gaan de laatste kilometers per minibusje. De hitte maakte me te slap. We werden onmiddellijk geconfronteerd met superschattige aapjes. Met hun staart rond een tak kwamen ze naar beneden gezwierd om een banaan die we aanreikten aan te pakken en onmiddellijk te pellen en op te eten.

De lokale kindertjes omringden ons zoals gewoonlijk. Ze waren een grote tor aan het pesten door het arme beestje te shotten van de ene kant van de weg naar de andere. Uiteindelijk pakte de broer van wisdom, die er ook bij was, het beest af en zette het op een boom, voordat het doodgetreiterd zou geweest zijn. Leve de broer!

Toen kwamen de dapperen die te voet de weg hadden verder gezet aan.

We krijgen eerst en vooral een lunch met... hoe raadt ge het... rijst met pikante tomatensaus. Deze keer zaten er enkele stukjes sardines in.

Hierna doen we een wandeling rond de omliggende jungle om de aapjes van dichtbij te gaan bekijken. Ze waren goddelijk...In de jungle stonden er trouwens gek genoeg vuilbakken. Ze waren natuurlijk leeg, want in Afrika worden vuilbakken niet geassocieerd als dingen om afval in te smijten, maar eerder als decoratie.

Na Tafi Atome trekken we per mini-busje naar Tafi Abuif. Dit dorpje staat gekend voor zijn kinderarbeid. De kinderen gaan er niet naar school, maar werken in weverijen. Ze maken als kleine robotjes prachtige dingen, maar de groep weigerde er uit principe iets van te kopen.

De kinderen waren er nog aanhankelijker dan gewoonlijk. Ieder van ons had een paar klein mannen aan zijn armen hangen tijdens onze wandeling door het dorp.

Eén van de klein mannen aan mijn arm probeerde ineens mijn ring van mijn vinger te trekken. Een klein diefje dus. Heb ze afgeschud en ben zo snel mogelijk terug naar het busje gelopen.

Terug in Amedzofe eindelijk spaghetti gekregen in plaats van rijst...mét pikante tomatensaus én een ei erin. Als dessert mango gekregen, njam.

Hierna voor onze laatste avond nog gaan luisteren naar drum and dance, een folkore gebeurtenis. Nu, betaald hebben we, maar iets interessant gezien en gehoord veel minder. Het was een amateuristische kakafonie.

12/07/2007

Om 7.30u ontbeten, terug omelet met tomaten. Dan om 8.30u met een busje vertrokken naar Kumasi via Ho en in Ho een ander busje gecharterd. Onderweg gestopt langs een geweldig baanrestaurant en er kip met gebakken rijst gegeten.

Onderweg verschillende "speed-bombs" oftewel verkeersdrempels moeten passeren. Maar in plaats van er één grote te zetten, zetten de Ghanesen er ineens 20 kleintjes na elkaar.

Met als gevolg dat de weg, die normaal 4u zou duren, nu 6uur geduurd heeft.

Om 16u zijn we aangekomen in Kumasi, de hoofdstad van de Ashanti-cultuur, een cultuur met veel muziek, tradities, beeldjes én een eigen Ashanti-koning.

Er onmiddellijk ingecheckt in de Guestline lodge, eigendom van een Indiër. Een mooie lodge, aan te raden voor iedereen. Niet veel comfort, koud water, maar... veel luxueuzer dan vele andere lodges in Ghana én gezellig, internationaal gezelschap mét mogelijkheid tot heerlijke ontbijtjes en pintjes voor het slapengaan.

De Indiër was ook eigenaar van Vic Baboons, een Indisch restaurant waar ze ook pizza's en chinees maakten en verkochten.

Er niet alleen heerlijk Indisch gegeten, maar ook een zalig lekkere grote cocktail gedronken.

Prijzen vielen goed mee! Een gigantische pizza kostte slechts 35000 cedis of omgerekend 3euro.

Om 23.50u gaan slapen.

13/07/2007

Om 8.30u ontbeten in de lodge, een heerlijk spanish omelet vol groentjes gegeten voor slechts 25.000 Cedis (2 EUR).

Na het ontbijt een taxi genomen naar het Cultural Center in Kumasi om er verschillende "handicrafts" of hand-ambachten te ontdekken. Ghanezen blijken prachtige beeldjes, potten en dergelijke te kunnen maken. Hiernaast maken ze ook moderne rieten zetels die hier fortuinen zouden kosten en andere toffe dingetjes. Ideale shoppingplek!

Daarna te voet door de krioelende drukte getrokken van de lokale markt (zogezegd de grootste van West - Afrika, als het waar is natuurlijk) en de straatjes van Kumasi. Een mierennest is er niets tegen. Bijkomend probleem was de drukkende hitte...zucht... water!!!!

Uiteindelijk na een omweg aangekomen in het Ashanti – paleis, het paleis van de Ashanti koningen door de jaren heen.

We hebben er een rondleiding gekregen in het museum van het paleis. Het was me allemaal veel te kitcherig. Ik was blij dat we erna een colaatje konden drinken.

Ondertussen werden we de hele dag aangestaard als apen in de zoo. Mensen kwamen duidelijk nog niet zoveel in contact met toeristen, en dan zeker niet met zo'n relatief grote groep. Gelukkig was niemand opdringerig, integendeel zelfs. Iedereen was enorm vriendelijk.

Nadien zijn we opnieuw geld gaan wisselen én zijn we opgesplitst.

Evi, Liesbeth en Sofie gingen naar de winkel om een lunch voor de dag erop aan te kopen én wat kaartjes en postzegels te halen.

Bart, Rembert en Jos gingen ergens een pint drinken.

Hilde, Frie, Anne, Marina, Fré en ik trokken terug de markt op in de hoop wat lokale winkeltjes / kraampjes te vinden om als echte toeristen typische artisanale spulletjes aan te kopen als souvenir.

Na een dik half uur kregen Marina en ik het wat benauwd in de drukte en het gekrioel van de markt, vooral omdat we weer op het heetst van de dag onder de vlakke zon inspanningen aan het doen waren. We besloten dan maar opnieuw verder op te splitsen. Frie en Hilde gaven niet op en wilden op de markt verder rondkuieren, Anne, Marina, Fré en ik gingen terug naar het Cultural Center om er een hapje te eten, te drinken (een grooooooote pint want jongens... DORST!!!) én wat souvenirs te kopen.

Nadien opnieuw een taxi genomen richting post kantoor voor postkaarten én te voet naar de lodge.

Ter plaatse de kamer gedeeld met Sofie, Anne en Marina, moet zeggen dat het reuze meeviel! Geen snurkers (de mannen) én geen vieze zure gezichten (zoals Evi altijd trok ☺). Gewoon gezellig.

Ons verfrist, even een internetpoging gedaan (maar mislukt omdat de computers zo traag waren dat ge maar één woord per uur kon getypt en verzonden krijgen) en dan om 20u met de groep gaan eten naar een restaurant dat Queens ... (en nog iets) noemde.

In het restaurant welgeteld 2 volle uren moeten wachten totdat de eerste zijn / haar eten kreeg. Ondertussen kregen we sporadisch te horen dat het bestelde van één van ons niet meer beschikbaar was, waardoor er opnieuw moest worden besteld en er weer lang gewacht moest worden. Uiteindelijk hebben er 3 van ons niet gegeten omdat hun eten om 23u nog niet geserveerd was. Na een prijsdiscussie, omdat we evident niet alles wilden betalen, zijn we gewoon opgestapt (na hetgeen we wél wilden betalen, betaald te hebben natuurlijk, dieven zijn we nu ook weer niet ☺)

14/07/2007

Om 7.30u ontbeten, nog lekkerder dan de dag ervoor! Een heerlijke warme boterham met kaas, ajuin en tomaat. Bijna een echte croque Monsieur ☺.

Hierna met een busje vertrokken naar het Bosumpt-wi meer, een meer dat ontstaan is door een meteorietinslag vele miljoenen jaren geleden. Natuurlijk geloven de mensen daar niet dat het een kratermeer is, maar is het volgens hen door de Goden aan hen gegeven of zoiets.

Uit respect tegenover de Goden, varen ze er niet op met motorboten, maar vissen ze op houten planken met hun benen aan weerskanten van de plank. Op deze wijze smijten ze netten in het water om de vis (Tilapia) mee te vangen.

De dag voordien, in de lodge nog een gids gesprokkeld (Mike, broer van de receptionist van de lodge) aangezien Evi er niet in geslaagd was de gids van de vorige jaren te bereiken.

De gids had in elk geval een fout beeld over onze geplande tweedaagse trekking rond het meer. En Evi eigenlijk ook aangezien zij last minute afkwam met het idee om niet meer los te logeren in de natuur, maar in een lodge aan het meer waardoor we nog enkel een dagrugzak moesten meepakken. Mike daarentegen dacht dat we een grapje gemaakt hadden toen we zeiden dat we wilden stappen rond het meer. Welke gek wil nu ook stappen in de hitte zal zijn uitgangspunt geweest zijn. Een ander uitgangspunt was in elk geval dat blanken zowiezo rijk zijn want hij had een duur hotel geregeld aan de rand van het meer (in Aboono, de playa van de rijken in Ghana) mét een aparte suite voor hemzelf die wij dan ook dienden te betalen. Dat grapje ging evident niet door. Maar onze plannen gingen voor de rest eigenlijk ook niet door.

Van Hilde een band gekregen om rond mijn pijn knie te doen én een zalfje gekregen om erop te smeren zodat ik niet te veel last zou hebben bij het stappen.

Doordat we pas zo laat vertrokken waren, was het bijna middag voor we het eerste dorpje aan het meer te voet gepasseerd waren. We besloten dan maar ineens te blijven eten in de Rainbow Village lodge op de weg.

NA de lunch, in volle hitte, verder gewandeld langs het meer tot Akasi waar zowat 100den kinderen ons omsingelden, ons aanstaarden en vroegen om cadeautjes als een pet, een bic, snoep, water én geld natuurlijk. Ondertussen riepen ze "o-bruni o-bruni" (witte witte!) en wij leerden een antwoord "o bibini", zwarte zwarte" 😊.

Door in de volle hitte te stappen stierf ik zowat van de hitte... mijn hoofd stond op ontploffen. De natuur was ondertussen wel prachtig, gelukkig maar!

In Akasi zijn we moeten terugkeren aangezien ons plan om rond het meer te stappen onhaalbaar bleek te zijn gezien we véééél te laat waren vertrokken. Dank u Evi. (sarcastisch bedoeld)

Ik was gedurende de hele weg niet de enige gehandicapte... Marina had fameuze pijn aan haar voet. Ze had haar voet verwond voordat ze op reis vertrok en vreesde al dat ze veel last zou krijgen. Achteraf (terug thuis) bleek dat haar voet gebroken was!!! En toch heeft ze de hele tijd alles mee gewandeld ZONDER te zagen, terwijl anderen (Bart) niet anders deden dan zagen over hoeveel pijn die éne blaar op zijn voet wel niet deed en dat hij niet meer in staat was om nog een meter te verzetten blabla...

Terug aan de Rainbow Lodge zijn we daar in verschillende kamers getrokken, ons geïnstalleerd en nadien gaan zwemmen in het meer. Deed enorm deugd!

's Avonds lekkere rijst met curry en ananas gegeten.

Daarna gaan slapen.

Met Sofie in een luxueus hutje geslapen. De mannen sliepen in een krottige slaapzaal ☺. (konden Bart en Rembert wéér zagen dat zij altijd de dupe waren van alles ☺)

Om 3u 's nachts ziek wakker geworden... buikpijn en diarree. Lap, de reizigersziekte had mij ook te pakken. Waarschijnlijk door een zonneslag van overdag.

Eén voordeel, mijn knie was ineens genezen! Yes!

15/07/2007

Na ontbijt met een klassiek omelet met groenten terug vertrokken naar Aboona, de startplek van onze trip "rond" het meer.

Bij het betalen van de rekening in de Rainbow lodge gemerkt dat ze te weinig hadden gerekend omdat ze een maaltijd vergeten waren. Met licht schuldgevoel besloten om het niet te zeggen en de mensen daar in de zak te zetten.

Ondertussen ruzie gemaakt met Mike, die de dag ervoor al was begonnen met de grootste en meest luxueuze kamer op te eisen, maar die uiteindelijk bij de mannen in het stapelbedden-kotje gestopt geweest is. Daarna heeft hij zich heel erg beginnen moeien met onderhandelen tussen ons en het personeel.

Onderweg naar Aboona hebben we het uitgepraat met Mike, allé, ik toch, na lang gesprek over de verschillende gewoontes en culturen tussen Afrika en Europa. Evi praatte niks uit, die zou er diezelfde namiddag nog een schepje bovenop doen.

Terug in Aboona een boottochtje op het meer gedaan. Fré, Anne, Jos en Rembert hebben we ergens aan de oever afgezet zodat ze nog wat verder konden wandelen.

Hierna geluncht met zoet brood (bah) en confituur.

Tot 15u in Aboona rondgehangen, gepinteliërd, met kinderen gespeeld, fotootjes genomen, ... Van één slim kind (dat geen geld bedelde, maar dingen verkocht die het gevonden had) een schelp gekocht waarop het wegliep en vol trots zijn verdiende geld aan zijn mama ging tonen ☺.

Aboona bleek trouwens Saint -Tropez van Ghana te zijn. Alle rijke (te zien aan het soort auto's dat er geparkeerd stond) Ghanezen kwamen er afgezakt om in het meer te zwemmen en hun biceps te showen aan de schaars geklede grietjes in het water.

Om 15u met busje terug vertrokken en om 16.15u terug aangekomen in Kumasi.

Om 18u gaan eten in een lekker fast food restaurant en er een portie spaghetti bolognese gegeten aan 65.000 cedis (redelijk duur, want 5,5 EUR).

Vroeg gaan slapen, want voelde mij nog altijd misselijk.

16/07/2007

Om 7 u 's morgens vertrokken naar Bolgatanga met opnieuw een charmant rammelbusje waarin we met opgevouwen knieën werden ingepropt ☺.

Jerry, de receptionist had het busje geregeld. Het eiste echter 5 miljoen cedis (iets minder dan 500 EUR) waar we evident niet mee eens waren. Dus hebben we afgedongen naar 2,5 miljoen cedis. Evi probeerde af te dingen, maar blafte vooral tegen de mens en werd zo rood als een tomaat. Hilde pakte het rustig over, wat Evi als "tourleader" niet kon verdragen, en klaarde de klus door aan de helft van het bedrag te geraken. Applausje! ☺

Als ontbijt onderweg, hangend uit het raam terwijl we moesten stoppen voor de zoveelste politiepost; bananen gekocht.

Na een gigantisch lange rit, zonder ergens te zijn gestopt (behalve voor een plaspauze), om 16u aangekomen in Bolgatanga, het verre noorden van het land, midden in het Savanne gebied. Het zou een deel van het land zijn waar er vooral de islam werd gevolgd. Toch zagen we ook veel christenen (zoals in de rest van het land)

De plek waar we oorspronkelijk dienden te logeren was volzet! (en dat op een plek met niet al te veel toeristen!!). We werden er doorverwezen naar het "Christian Mothers" pension, al is "hol" een betere benaming.

We dienden er te slapen met 12 op de kamer, wat op zich geen probleem was, maar de stapelbedden en matrassen zagen er zoooooo goor uit dat iedereen met walgneigingen zat. Zeker omdat juist die dag het weer een "lights off dag" was (om de dag wordt in Ghana geen elektriciteit geleverd waardoor er nergens lichten branden... én het is er vroeg pikkedonker! Een soort bezuinigingspolitiek)

De douche en toilet was ook weer om mottig van te worden. Het zat er vol beesten, de bak was verroest en smerig en ge kwam er ook weer vuiler uit dan in. Maar goe, gewapend met Teva-sandalen de douche ingestapt om ons toch wat verfrist te krijgen. Alleen Liesbeth deed weer niet mee, die had ongetwijfeld schrik dat de kakkerlakken in de douche haar zouden opeten ofzo. Liesbeth verkoos een pompbakje om enkel haar gezicht te wassen.

Gegeten in een heerlijk restaurantje (hoorde bij een deftig hotel), Comme çi – comme ça. Super lekkere Kip op zijn Jamaicaans gegeten mét frietjes (46.000 Cedis of 4 EUR) . Jongens wat was ik uitgehongerd! Ik zou nog een portie hebben opgekregen...

's Avonds op de koer van ons krocht –hotel, nog een wijntje geboemeld en dan een poging gedaan om op die vuile matras te slapen. Wat was ik blij dat ik een matteke, lakenzak én muggennet had om mij van alles af te schermen...

17/07/2007

Het programma van de dag zag er normaalgezien uit als volgt : zéér vroeg opstaan zodat er VOOR het heetst van de dag door de Tongo Hills kon worden gefietst naar de plaats van onze bestemming.

Realiteit was dat we pas om 7u zijn opgestaan, omdat Evi vroeger opstaan niet nodig vond, dan hebben ontbeten en pas om 8u vertrokken zijn om een fietsenverhuurbedrijf te zoeken.

Blijkbaar had Evi dit niet op voorhand vastgelegd én had ze geen info over de voorgaande Ghana reizen.

Na 2u!!! slenteren door de stad, eindelijk fietsen gevonden voor de groep! Aangezien Jos echter niet kon fietsen (naar eigen zeggen heeft hij daar geen evenwicht voor en valt hij eraf ☺), werden er nog twee brommers gezocht aangezien Hilde en Frie ook liever met de brommer reden door de slechte knie van Frie. Evi bestuurde de brommer met jos erop.

Op dat ogenblik moesten we eigenlijk nog een gids beginnen zoeken om met ons door de heuvels te fietsen. Ik was het wachten beu en heb algauw één van de fietsenmannen van het verhuurbedrijfje aangesproken. Hij wilde graag mee, samen met een vriend (Joseph, waar Frie een kleine crush op had ☺). Toegeven, twas een lief ventje.

Om 10.15u beginnen fietsen. Na een half uur kreeg ik al last van het typische fenomeen “zadelpijn”, maar goe, ik was al lang blij dat we eindelijk nog eens iets actiefs deden. Tot dan toe hadden we ons immers nog niet veel moeten inspannen.

Na een lang stuk hoofdweg (bergop bah), draaiden we eindelijk een zanderig weggetje op richting Tongo Hills.

De natuur was weer prachtig, en de typische in kraalvorm gebouwde lage lemen hutjes ook.

Goed doorgetrapt en vlak na de mannen en de brommertjes aangekomen. Ik was toch een beetje trots op mezelf dat ik het berg-op gedeelte had overleefd ☺. Klimmen is immers verre van een specialiteit! Dalen daarentegen... jippie! Ik zag dus al uit naar de terugweg ☺.

Om 11.30u aangekomen in het dorpje “Tengzuk” na Togo gewoon gepasseerd te zijn.

Daar aangekomen heeft Evi een hevige discussie gehouden met de lokale bevolking en gidsen om in de eco-toerisme toer die we er zouden doen eerst en vooral "tourleader free" te krijgen én om de groeps prijs te krijgen (een korting als ge met 10 man waart). Enig probleem was dat Bart (wegens opnieuw zere voeten en geen goesting in wat cultuur, de lamzak) en Frie (zin om te kaarten), niet mee wilden tijdens de toer door het dorp. De mensen daar wilden dat zij ook betaalden omdat zij toch ook al foto's konden trekken van het dorp. Hiernaast wilden de mensen de tourleader (Evi) niet "free" binnen laten. Stel u voor zeg, nu moest Evi toch wel betalen zeker! Dat was natuurlijk wel héééééééél veel gevraagd.... Zeker omdat de opbrengst van de toer naar het goede doel, de opbouw van het dorp, ging. Daar wou Evi niet aan meedoen Zenne! De uitbuiters! Ze durfden nogal, om 2,5 euro te vragen...

Na bijna een uur discussiëren waarbij de mensen door kleuterjuf Evi als kleuters werden behandeld en afgeblaft (en dat voor ocharme 2,5 EUR) hadden we uiteindelijk een prijs geregeld gekregen.

Enkelen van ons zijn ons achteraf voor haar gedrag gaan verontschuldigen. Ook tegenover de fietsgidsen die de hele commotie niet begrepen.

Het dorpje was prachtig! Het lag in een groene savanne (door het vochtige klimaat) tussen de velden en de rotsen.

Een village walk gedaan, geklommen over en tussen mooie rotsformaties en holen waarin de lokale bevolking ging schuilen voor hyena's en slavenhandelaars, de lokale kleuterschool bezocht (een overhangende rots) enzovoort. Ook enkele typische lemen huisjes mogen bezoeken.

We zijn wel niet de Shrine (een soort heiligdom) gaan bezoeken omdat ge er enkel met bloot bovenlijf binnenmocht, wat wil zeggen "zonder BH". Tja, het is een andere cultuur. Borsten zijn slechts aanzien als melkorganen. Ze kikten er op een dikke poep én op knieën. Die mocht ge dan ook eigenlijk niet laten zien.

Daarna een pint gedronken, geen lunch gehad, want ze hadden er niets om te eten. Sterven van de honger zou vandaag dus de boodschap zijn.

Bergaf gefietst, heeeeerlijk! Met de wind in ons haar, wat goeddeed gezien de drukkende hitte.

Tijdens het fietsen werden we afwisselend geëntertand door Osman (die Liesbeth probeerde te versieren nadat hij eerst mij had willen versieren maar ik dan maar Frederik op hem af gestuurd heb om hem af te schrikken ☺) en door Joseph, die geen foute bedoelingen had maar gewoon nieuwsgierig was naar Europa.

Om 17.40u pas aangekomen in Bolgatanga. Onmiddellijk onze fietsen binnengebracht en onze gidsen een flinke fooi gegeven. Ze waren er héél blij mee, want hadden duidelijk niets verwacht.

HONGER! Van Hilde een lokale soort koffiekoek gekregen... dat smaakte...

Na het inleveren van onze fietsen bleek Jos vermist te zijn.

De rest van de groep besloot om ineens te gaan eten in Comme çï comme ça omdat we ervan uitgingen dat Jos ook wel rechtstreeks naar daar zou komen.

Jos was er echter niet. Die is pas 1,5u later opgedoken, toen het al pikkedonker was.

Hij was eerst naar ons krothotel geweest en in de weg naar het restaurant in een open riool – gracht gevallen. Heel zijn arm en been lagen open. Goed ontsmet wegens de 100den bacteriën die in die open stinkende riolen zitten.

Pas rond 20u eten gekregen in het restaurant... ik dacht efkes dat ik ging crashen van de honger...gelukkig is dat juist vermeden geweest ☺.

Om 22u zijn we gaan slapen. (na opnieuw wat geboemeld te hebben buiten.)

18/07/2007

De dag voordien was er met een busje afgesproken dat het ons om 9u zou komen halen. Het was er echter pas om 9.50u. De chauffeur was zich van geen kwaad bewust. Typisch afrika dus.

Het busje rammelde bijna uiteen, kon slechts 40 km / uur halen of zoiets, maar het was een vriendelijk mannetje.

Natuurlijk bleven klachten van Evi en co weer niet uit ☺. Het werd stilaan lachwekkend.

We zijn naar Paga gereden. Onze chauffeur wist niks zijn en moest alles vragen aan de mensen in de straten maar we waren al blij dat hij het vroeg en niet zomaar erop los reed. We zijn in elk geval overal goed aangekomen.

Om 11u aangekomen in Paga.

Sofie, Jos, Frederik en ik wilden de Holy Crocodile pool gaan zien. We konden een levende kip offeren om de krokodillen te lokken, maar dat was voor ons toch net een brug te ver. We hebben dan maar niks geofferd en gewoon inkom betaald.

Uiteindelijk toch een paar krokodillen gezien, dus de kip was niet nodig geweest. Jos en Fré hebben er zelfs één aan zijn staart getrokken ☺.

Ook daar heeft Evi een scène verkocht door te zeveren in de zin van 'wie wilt nu die onzin gaan zien' en "I'm not interested" te blaten tegen die lokale mensen die trots waren op hun heilige krokodillen. Tja. Niet al te tactvol natuurlijk.

Na de krokodillen naar de Slave Camp and Market getrokken met het busje. Onderweg een gidsje mee in onze bus gestapt die natuurlijk direct wantrouwige vragen kreeg omdat ervan werd uitgegaan dat hij geld ging vragen. Onterecht zo bleek achteraf, want hij deed het gratis.

Van het slavenkamp was nog weinig te zien behalve wat rotsen die zogezegd de eetplek voorstelden, of de uitkijkpost of enkele grafstenen enzovoort. De sfeer was er echter bedrukt. Je kon de slaven min of meer voelen. Zeker bij het horen van enkele slavenliederen en drum, nagebootst door enkele Paganen.

Om 12u geluncht met zoet brood (nogmaals bah) en tonijn.

Om 13u zijn we naar Navrongo doorgereden om er de grootste lemen kathedraal van de wereld te bezoeken. De chauffeur parkeerde zich voor de kathedraal en vroeg dan aan een voorbijganger waar de kathedraal was. Grappig. Blijkbaar wist hij niet wat een kathedraal was en stond hij puur toevallig ervoor geparkeerd.

NA het bezoek aan de kathedraal zelf, die goed was onderhouden en er gezellig uitzag (heel anders dan bij ons) én een bezoek aan het lokale museum, zijn we doorgereden naar Sirigu om er te verblijven in het SWOP – project, een project om vrouwen kansen te geven door ze te leren huizen beschilderen, potten bakken en manden weven.

Sirigu was prachtig, alle huisjes in het dorp waren in leem afgewerkt met aardekleuren en in de muren uitgehouwen symbolen.

De hutjes waarin we mogen verblijven zijn prachtig en veel luxueuzer dan we tot dan toe gewoon waren. Er hingen zelfs al netten.

We sliepen per drie op de kamer. Ik sliep met Sofie en Fré.

Na een korte wandeling (alleen Fré en ik gingen op verkenning) konden we aanschuiven voor het avondeten. Een buffet van rijst, frietjes, pasta, sla én parelhoen. Heerlijk!

19/07/2007

Zaaaalig geslapen. Ik voelde me ook eindelijk weer volledig genezen.

Om 7u ontbeten met omelet en om 8u begonnen aan ons geleid bezoek aan enkele typische huisjes in aardekleuren.

Het eerste huisje was dat waar onze gids in woonde samen met zij familie.

Het oudste vrouwtje van de familie sliep in één onderdeel van het huttencomplex, samen met een python die hen zogezegd beschermde én met de kleinkinderen. De python is tot beschermdier gebombardeerd, nadat die na een brandje in de hut,

waar een baby sliep, het kind gered had. De ouders vonden immers slechts as waar het kind gelegen hadden en meenden dat het dood en verbrand was, totdat ze de python opgerold in een hoekje vonden met tussen zijn rollen de baby. Wij zouden zoiets anders interpreteren, maar die mensen waren ervan overtuigd dat de python de baby gered had.

Het hutje was klein en donker. Er lag een minimatrasje waar de bomma met en stuk van haar lijf op kon liggen en er hingen allerlei kruiden aan het plafond (hun apotheek, want pillen pakten ze daar niet).

De vrouwen van het dorp en de mannen sliepen telkens apart in een andere aangebouwde hut.

De vrouwen hadden vanaf hun 16 jaar al borsten die hingen tot op hun buik. Een BH loze cultuur dus. En één waar er al zeer jong kindjes worden gemaakt.

Onze gids was goed, hij vertelde veel en enthousiast.

Daarna zijn we naar het dorp zelf gewandeld om de lokale markt te bezoeken.

Hier wemelde het van de mensen, ook velen uit Burkina Fasso dat vlakbij lag. Het stonk er verschrikkelijk. Sommige mensen waren ook duidelijk ziek. Mogelijk gevallen van keelkanker gezien (oudere dames met enorme gezwellen in hun hals).

Onze gids leidde ons op een bepaald moment een lokale kroeg in waar we lokaal bier uit een kommetje dat rondging te drinken kregen. Het was niet echt lekker, maar gezien het feit dat de mensen daar er trots op waren, dronk iedereen beleefdheidshalve (of ze deden alsof) een slokje. Behalve Evi en Liesbeth die luidt riepen "bah, die brol drinken wij niet". De gids kon er niet echt mee lachen.

Hierna kwam de gids af met een lokale vrucht waarmee ciabatta (hiermee niet het brood bedoeld) gemaakt werd. Best te eten eigenlijk, maar opnieuw wou Evi die gore troep niet eten.

Toen was voor velen in de groep de mat vol en zijn we in groep beginnen roddelen.

Blijkbaar had niemand het al durven zeggen tegen een ander, maar ergerde bijna iedereen (behalve dan Bart, de lamzak en dus ideaal voor haar en Liesbeth, haar beste vriendin) zich dood aan Evi haar gedrag tegenover de lokale bevolking.

Rembert was een buitenbeentje, hij kwam ook niet overeen met Evi, maar sliep bij Bart waardoor hij tussen de twee groepen viel. Maar goed, wordt nog vervolgd ☺.

Na de markt bezochten we het weeshuis. Er waren 15 kinderen en 5 baby's aanwezig.

Blijkbaar was het zo dat als de moeder van een kind bij de geboorte stierf, het kind als moordenaar werd bestempeld en dus niet meer kon worden opgevoed door de familie waardoor het werd gedumpt of in een weeshuis gedropt.

Momenteel waren er twee ukjes waarvan de éne moeder de andere had vermoord. Een weesje én een kind waarvan de moeder levenslang in de gevangenis zat.

We vonden het een prachtig initiatief en doneerden dan ook 200.000 cedis. (ongeveer 18 EUR, wat veel was voor daar).

Daarna hebben we een heerlijke lunch gekregen met lekkere rijst met groenten in, vis én fowl (parelhoen).

In de namiddag hadden we de keuze tussen hangen (niks doen dus), of een workshop doen. Bij de laatste optie was er keuze tussen pottenbakken en manden weven.

Niks doen leek me maar niks, dus kozen Fré en ik voor manden weven. Sofie, Liesbeth en Evi gingen potten bakken. De rest las een boekje.

Het manden weven werd opgevolgd door een bommatje die er minstens 70 uitzag. Waarschijnlijk was ze veel jonger.

Ze lachte ons uit om onze onhandigheid, maar kom, ze was vriendelijk en geduldig en hoewel ze geen woord sprak dan Afrikaans, konden we er in gebarentaal en paar woordjes Engels toch babbeltje mee doen. Uiteindelijk hebben we een mini mandje gemaakt waar we nog altijd trots op zijn.

S'Avonds kregen we yamfrietten (lekker), kip, pasta en salade.

We zijn aan tafel blijven kletsen tot middernacht! 'T was supergezellig. Vooral goed gelachen met een mop over Limburgers waar Marina, zelf Limburgse, mee afkwam.

Ze ging als volgt "hoe knoopt een Limburger zijn schoenen dicht". En dan deed Marina het voor. Bleek door met Uw schoen op een stoel te gaan leunen en dan de schoen die nog wel op de grond stond vast te binden. 'T lijkt stom, maar het was hilarisch! Een ander grappig moment was toen Marina zei over Bart "allé, die kan niet eens het woord "spaghetti bolognaise" uitspreken terwijl ze het zelf fout uitsprak ☺". Jaja; momenten om nooit te vergeten, al hadden ze niets met Afrika maar met de toffe groep te maken.

Rembert en Hilde hebben buitengeslapen (want het was heel warm in de hutjes) en tegen de ochtend hebben ze vlak bij hun matje een slang gezien.

In mijn geval was de nacht evenmin zoals het hoorde te zijn, want in plaats van te slapen ben ik op toilet beland met een nieuwe diarree aanval, joepie!

20/07/2007

Om 6u opgestaan, opgeruimd en ben antibiotica beginnen nemen, want was de diarree beu aan het worden.

Om 7u ontbeten, omelet met brood.

Daarna met een busje vertrokken naar Nkoranza (net boven Kumasi). Onderweg gestopt via Bolgantanga. Om 11.15u aangekomen in Tamale. Onderweg geluncht, brood met la vache qui rit (ja, dat hebben ze werkelijk overal te wereld, net zoals cola enzo).

Fré vroeg aan Evi tijdens onze stop of hij de Bratt gids (over Ghana) eens mocht lenen om te kijken wat we nog zoal gingen doen én hoe ver we reeds waren opgeschoten. Evi antwoordde simpel “nee”. Bij verder aandringen zei ze dat ze die niet in de buurt had, terwijl hij op haar schoot lag. Kinderachtig gedrag dus. Nu niet meer alleen tegenover de zwarten maar ook tegenover ons.

Hiernaast zei ze tegen anderen dat ze niet ging zeggen hoe ver het nog rijden was én mocht Marina niet naar toilet. Belachelijk.

Om 16.30u aangekomen in Nkoranza. Evi blijft zuur kijken.

We verblijven er in het Hand in Hand project (voor gehandicapte kinderen gesticht door een Nederlandse dame). Het is er prachtig. We krijgen een mooie kamer mét netten. We slapen in een mini huisje met twee kamers en twee badkamers waar Jos, Marina, Fré en ikzelf ons in installeren. De andere hutjes zijn even ongeveer even mooi, maar toch beginnen er een paar te zeuren dat het altijd dezelfde zijn met de beste kamers. Jaja, spanningen beginnen eraan te komen 😊.

In het project is er een klein plons – zwembadje, waar we onmiddellijk met een paar induiken.

Na de duik verfrissen met een douche én gaan eten. Spaghetti met makreel en groentjes; Het smaakte.

Evi, Liesbeth, Bart en Rembert zijn hem na het eten direct gesmeerd zonder nog verder iets te zeggen. De rest trok zich na verloop van tijd dan maar terug in de veranda van ons huisje om er nog laat na te kaarten over de gang van zaken en het gedrag van de koe, zoals we Evi o.a. noemden. Of over “seut en kneut” zoals we Evi én Liesbeth samen noemden. Lelijk van ons he ;-), maar twas echt niet onterecht! Integendeel!

Jos was nog – dapper van hem – de Bratt gids bij Evi gaan halen (aan hem dierf ze niets weigeren) zodat we konden zien wat we de volgende dag (want dat was een vrije dag) konden gaan bezoeken.

Slaapwel!

21/07/2007

Om 7u opgestaan na 6u slaap, geeuw...

Om 7.30u ontbijt gegeten, opnieuw omelet.

Evi en co trekken een gigantisch zuur gezegd, ze kennen duidelijk die uitdrukking van de ochtenstond en dat goud in de mond niet...Ze spreekt ook geen woord tegen ons.

Wij (Marina, Anne, Sofie, Jos, Fré en ik) besluiten te vertrekken op daguitstap. De anderen blijven in de guesthouse.

We wandelden door het dorpje, waar we ons al suf trokken aan foto's (sfeerbeelden heet dat), daarna kochten we ons een lunch en zochten we ons een taxi of twee.

Uiteindelijk één taxi gecharterd en er ons met 6 ingewrongen. Jos rustig vooraan in zijn zeteltje met Anne op de pook, daar heeft ze trouwens een gigantische blauwe plek aan overgehouden. Achteraan zat Marina op schoot bij Fré, en in het terugkomen bij Sofie.

Via mooie aarden weg naar de Kintampo Falls gereden. Een route van 1,5u. De waterval was PRACHTIG! Hij was 25 meter hoog. We zijn hem langs boven gaan bewonderen, waar hij slechts een klein watervalletje was midden in de jungle en langs onder, waar hij wild naar beneden denderde. Aangezien het weer warm was, trokken we ons badpak aan en zijn we gaan pootje baden voor de waterval. Oppassen om niet te vallen want het was glad en er was veel stroming.

Toen we ons terug aangekleed hadden en wachten op onze taxi, die eventjes verdwenen was, kwamen de parkbewakers (van de waterval) ons een bankje brengen om op te wachten en boden ze ons drinken aan. Echt supervriendelijke mensen!

Na de Kintampo Falls naar de Fuller Falls gaan kijken. Deze waterval was veel minder toeristisch en bestond uit verschillende etappes / trappen. De weg ernaartoe was heel primitief, we zijn verschillende keren met de onderkant van de taxi aan rotsen blijven steken. Gezond was dus wat anders...voor de auto dan he ☺. Aan de fuller falls hebben we gepicknickt, ananas gegeten en banaan en lekkere zouten koekjes met tonijn. Origineel dus! Hierna hebben we nog wat gewandeld aan de waterval (naar de top geklommen) en daarna terug vertrokken naar onze guesthouse. Vermits Frederik echter ineens misselijk werd, zijn we in plaats van langs het aarden schud-weggetje, langs de hoofdbanen gegaan.

Onze chauffeur was gestoord... hij reed 140 km/u door putten, wegen waar een helling was en ge dus geen tegenliggers zag én hij heeft aan het racen geweest met een andere auto, ook door de bochten. Ik heb echt een gebedje moeten doen want ik zag ons al ergens tegen de bomen of een andere auto plakken. Paniek in de auto dus. Plots kregen we ook klapband en dienden we te stoppen om het gefixt te krijgen. Nadien had onze chauffeur echter niks bijgeleerd want hij begon opnieuw te rijden als een mafkees.

Na aankomst de vrolijke bende van Evi en co teruggezien. Ze hebben niks gevraagd noch gezegd. Als avondeten rijst met vis gegeten. Dan na een lange babbel in onze veranda met de 8 gaan slapen.

Onze zelf geplande dag was superplezant geweest, zouden we nog meer moeten doen. ☺ Het maakte de reis weer een tikkeltje prettiger.

22/07/2007

Om 7.30u ontbijt gegeten, opnieuw omelet. Hierna met een busje naar Baobeng Fiema Monkey Sanctuary gereden om de Black and White Colobus aapjes te gaan bekijken én nog wat zeldzame Mona aapjes.

We hebben een mooie wandeling gedaan door regenwoud en langs parasietbomen, waar Frie, ons eigen aapje, natuurlijk ingeklommen is.

Veel wilde ananas gezien én massa's insecten. Het dorpje was schattig en sfeervol. Ideaal slachtoffer voor onze fotoestellen dus ☺.

De apen waren er zogezegd heilig en werden begraven op een begraafplaats samen met de priesters.

Na het bezoek zijn we doorgereden naar Techiman. Er om 13u gegeten in een hotel, het enige dat open was op een zondag. Er gebakken rijst met vis gegeten. Origineel zijn ze bijna nergens in Ghana. Evi heeft weer vies gedaan aan tafel, maar Hilde weet daar meer details van, want zij zat naast haar ...

Daarna doorgereden naar Kumasi, naar onze vertrouwde guestline lodge en er om 16.30u aangekomen. Onmiddellijk bij aankomst een groepsdiscussie gehad, op gang getrokken door Hilde.

Zij wilde immers geen kamer kiezen totdat de rest gekozen had om er zeker van te zijn dat "ze niet met de beste kamer zou gaan lopen" zoals er enkelen (rembert – bart – evi en liesbeth) aan het zeuren voor waren geweest.

Toen kwamen de anderen af met geleuter dat ze zoiets nooit gezegd hadden noch gedacht hadden, blabla... en toen werd er ook ineens uitgeflapt dat het gedrag van Evi de laatste tijd alles behalve was. Fré trok het toen open naar haar gedrag tegenover de lokale bevolking, Hilde ging er verder op in en besprak het gedrag van evi naar de groep toe.

Uiteindelijk leidde het tot een gebleit bij Evi, ontkenning dat we dat allemaal fout begrepen hadden en ze wel gemotiveerd was én dat ze erop zou letten... wat later zou blijken dat het slechts één korte dag geduurd heeft, want dat ze nadien bewust is beginnen tegenwerken.

Na het gedoe zijn we met zijn allen gaan eten in Teemah, het fast food restaurantje waar we al eerder geweest waren. Er burrito met kip gegeten en frietjes. Vettige kost kan toch smaken naast al die rijst ☺.

Toen we buitenkwamen regende het!!!! Voor het eerst!

Daarna gaan slapen.

23/07/2007

Om 4.50u opgestaan, ja inderdaad, midden in de nacht... het voelde ook zo, pfff. Om 5.30u aan het busstation gaan aanschuiven om er in te checken in een publieke reisbus.

De bus vertrok om 6u en we hebben het maar zéér nipt gehaald...het inchecken duurde namelijk weer veel langer dan verwacht.

De intercity bus (ITC) kostte ons 65.000 cedis per persoon, wat overeenkomt met 6 EUR voor een rit van 3,5 uur naar de kust (Cape Coast). Het blijft dus nog altijd veel goedkoper dan het vervoer in Europa.

In de bus naast Frie beland en heb ik me bezig gehouden met wat van Fries Franse cursussen te bekijken (ze had herexamens, waaronder Frans). Mijn Frans is dus wat opgefrist geraakt ☺. Ook een oerdomme film gezien à la Mooi en Meedogenloos maar dan in het Afrikaans én in filmvorm.

Bij aankomst in Cape Coast zijn we eerst een koffie (of iets dat er toch voor moest doorgaan maar wat niet te drinken was) gaan drinken met koekjes.

Daarna taxi's gevonden die ons voor een schandalige prijs naar ons hotel, Hans Cottage, zouden brengen.

Het was het meest luxueuze hotel tot nu toe. Er waren zelfs kamers met airco, al hebben slechts Rembert en Bart hiervan gebruik gemaakt.

Fré en ik hadden een kamer mét eigen badkamer, super! ☺ Kakkerlakken bleven echter onvermijdelijk...

Het hotel stond met zijn restaurant gedeelte op palen boven een grote vijver / moeras vol kleine en minder kleine krokodillen. Spektakel genoeg dus. Het was heel gezellig, met allemaal loopbruggetjes én zelfs een zwembad met ligstoelen.

Het zat er ook vol tropische vogeltjes in alle mogelijke kleuren.

Na het inchecken in de kamers besluiten we eerst te eten (een club sandwich), waarna we vertrekken naar Cape Coast om geld te wisselen in een For-ex kantoor

(een wisselkantoor), want dat begon hoognodig te worden, onze reserves waren op... én de stad wat te verkennen.

Bij het wisselen van geld was Anne, die in een bank wat verder haar traveller cheques wilde gaan wisselen, plots vermist geraakt.

De meesten gingen door, maar Marina, Sofie, Fré en ik besloten te wachten en toen ze na een uur nog niet terugwas gingen we haar actief zoeken.

Plots kwam ze terug te voorschijn. Ze bleek extreem lang te hebben moeten aanschuiven in de bank, oef!

Hierna zijn we de straten van Cape Coast beginnen afschuimen. Uiteindelijk mij laten overhalen, na wat afdingen, om een masker te kopen bij twee rasta-mannen en een beeldje gekocht bij een sjoemelaar.

Nadien zijn we terug samengekomen met een deel van de groep. Bart had weer last van zijn voeten, of van iets anders, 't was altijd wel iets, en was in het hotel gebleven om te kaarten. Evi en Liesbeth besloten hem te gaan vervoegen.

De groep die terug samenkwam om te eten bestond dus uit 9 man.

Het restaurantje, Castle Beach Restaurant was schitterend! Gelegen aan het strand, naast het Fort van Cape Coast, gezellig in hout binnenin én met een zalige menukaart.

De meesten aten er kreeft, de specialiteit van daar, met frietjes, ik verkoos de seafood grill... een combinatie van vis, scampi's, kreeft en inktvis. Het was heeeeerlijk! En dat allemaal voor omgerekend 9,5 EUR!

Na het eten en het naboemelen met een wijntje, gingen we terug naar het hotel met de taxi. We hadden twee taxi's, één met 4 man en één met 5.

Ik zat in een taxi met 5 man.

Blijkbaar was dat na zonsondergang verboden in Ghana, want vlakbij een politiepost moest Anne uitstappen en te voet voorbij de politiepost wandelen. Natuurlijk had de politie deze geweldig sluwe en onopvallende list van onze chauffeur door en diende hij alsnog een boete te betalen.

In het hotel nog ééntje gedronken en dan gaan slapen.

24/07/2007

Om 7.30u opgestaan voor ons ontbijtbuffet dat bestond uit omelet, rijst (als ontbijt, inderdaad ja, bah) en met wat geluk een stukje ananas.

Om 8.45u vertrokken naar Elmina, een authentiek kuststadje met één van de grootste en mooiste slavenforten.

Het kasteel / fort was impressionant, spierwit en was prachtig gelegen. Ongelofelijk dat in zo'n mooi kasteel zo'n gruwelijke dingen gebeurd zijn.

Het kasteel dateerde uit de 16de eeuw en was gebouwd door de Portugezen, in de 18de eeuw overgenomen door de Nederlanders en in de 19de eeuw door de Engelsen die er rond 1865 de slavernij zouden hebben afgeschaft.

Een rondleiding in het kasteel gekregen, de vele kerkers bezocht, waar slaven in de pikkedonker met 100den als sardiënen gedurende 6 weken werden opgesloten. Na deze periode werd de deur terug opengedaan en werden degenen die niet dood waren op schepen geladen (in een soort ladensysteem waarbij ze af en toe werden natgespoten) en verkocht in de Caraïben, Latijns – Amerika, Noord – Amerika en Europa.

Voor de vrouwen was er een andere regel. De vrouwen mochten één maal per dag het daglicht zien. Dat was het ogenblik waarop de gouverneur één vrouw uitkoos om ze te verkrachten en daarna door te geven aan de soldaten. Nadien werd deze vrouw terug opgesloten. Vrouwen die zwanger geraakten, werden terug gedumpt in de gemeenschap, waar ze niet altijd nog welkom waren gezien de bastaards van de onderdrukkers die ze ter wereld brachten.

Na de rondleiding zijn we gaan lunchen, tuna sandwich.

Daarna met 7 (de toffe 8 maar dan zonder Jos) gaan rondwandelen in het stadje, langs een uitkijkpost (een ander fort) gewandeld, grote gieren zien cirkelen boven de stad, omsingeld geweest door kinderen, gewaarschuwd door anderen voor pikkedief-pubers én uiteindelijk beland op het vreselijk vuile strand van Elmina.

We wilden er eerst gaan zwemmen, maar vermits iedereen naar ons begon te staren én het er niet al te proper uitzag, zagen we dat toch niet meer zitten. Alleen Frie is er toch ingedoken.

Het strand lag behalve vol afval ook vol uitwerpselen. Blijkbaar gebruikten de mensen het strand als openbaar toilet. Ook een blote man gezien die zich in zee kwam wassen.

Enkele kinderen waren acrobatische toeren aan het doen met een kleine plank die ze als springplank hadden gemonteerd. Verder hebben we een paar mooie schelpen geraapt.

Om 17u de taxi terug genomen naar het Hotel. Daar nog wat gaan zwemmen in het zwembad dat er een pak proper uitzag dan de zee... 😊

Om 18.30u gaan poolen (snookeren mochten we niet omdat we amateurs waren en amateurs mochten niet aan de snooker - tafel komen van de baas van het hotel).

Om 19.30u gaan eten, spaghetti bolognese.

Om 22u moe gaan slapen.

25/07/2007

Om 7.45u pas wakker geworden, goed geslapen! Om 8.30u ontbeten.

Het was –tot mijn lichte ergernis- een lummelvoormiddag. Tot 10u op het terras van de het hotel gezeten, daarna gaan internetten om eindelijk eens een mailtje te sturen naar thuis.

Nadien nog aan het zwembad gelegen én geluncht, selfmade hamburger met kaas gegeten.

Om 14.20u EINDELIJK vertrokken naar Cape Coast om het kasteel / slavenfort te gaan bezoeken.

Het waren net zoals in Elmina gruwelijke dungons, aparte kerkers voor mannen en vrouwen.

Er was een kerk gebouwd boven de mannenkerkers zodat deze de gezangen uit de kerk vanuit hun kerker konden horen.

De vloeren van de kerkers bestonden uit een laag aangekoekte eeuwenoude aarde, bloed, stro en uitwerpselen. Hierop lopen, zoveel eeuwen later, gaf een vreemd gevoel.

Het Fort van Cape Coast was in 1653 gesticht door de Denen (volgens Frederik door de Zweden, dus ja, volgens eigen interpretatie vatbaar ☺) en nadien overgenomen door de Engelsen.

De gids was zeer professioneel, gaf een boeiende gedetailleerde uitleg én sprak vloeiend en verstaanbaar Engels. Duidelijk iemand die gestudeerd had in Europa ofzo.

Er was een museum aan het fort dat meer dan de moeite was... veel interessante beelden en teksten. Blijkbaar stammen een heel aantal beroemde zwarten uit de Caraïben en Amerika af van getransporteerde slaven uit Ghana. (zoals Bob Marley).

Ieder deed het museum op zijn eigen tempo (of zoals de vier, die deden het niet wegens "te saai"), waardoor de traagsten onder ons (Sofie, Fré en ik), nadien met drie de stad ingingen. De rest was al lang verder gegaan.

Met drie op shoptocht vertrokken achter souvenirpjes.

Fantastisch geamuseerd met afdingen... tis ook redelijk goed gelukt! Het beste koopje aan de helft van de prijs kunnen hebben.

Tijdens onze shoptocht Hilde en Frie tegengekomen. Samen met hen nog wat rondgewandeld en een strandwandeling begonnen.

Op het strand een paar rasta - mannen tegengekomen en ermee beginnen babbelen. Ze hebben ons uiteindelijk enkele muziekinstrumenten aangesmeerd. (een soort balletjes die ge door een speciale techniek tegen elkaar moest kletsen).

Een bende vissers bezig gezien die hun vangst van de dag aan het verdelen waren. Er bleek ook een giftige zeeslang tussen te zitten waar eerst door de kinderen uitdagend mee gespeeld werd, maar die uiteindelijk in zee werd teruggesmeten.

Daarna terug naar de Castle Beach resto geweest, want er met de groep om 18.30u afgesproken om te eten.

Bijna iedereen heeft er kreeft gegeten. Heerlijk!

Om 21u kreeg Rembert plots kuren want eiste hij dat we onmiddellijk terug naar het hotel gingen. Wij, kiekens, gehoorzaamden en stonden mee op met de 4 ongeïnteresseerde reizigers.

Pure dictatuur dus. Bij het buitenkomen werd er absurd afgedongen met enkele taxi-chauffeurs. Hilde nam het over, Evi begon te mokken, de tips van Marina en Anne, die een taxi stopplaats wisten zijn, werden straal genegeerd door Evi en co, en er werd beslist om verder te gaan en andere taxi's te zoeken en degenen waarmee het afdingen zo mislukt was, te laten staan.

Uiteindelijk taxi's gevonden. In het hotel onder ons nog iets gedronken, daarna gaan slapen.

26/07/2007

Om 8u gaan ontbijten. Er was echter net een bus Amerikaanse toeristen (de meeste zwarte toeristen kwamen er om hun roots te komen ontdekken) aangekomen en die gingen met hele schotels ontbijt lopen zodat er niets over was voor de rest.

Wij konden de restjes krijgen. Er waren ook geen kopjes meer, geen bestek enzovoort... geweldig!

Om 9u vertrokken met een busje naar het Kakum National Park, een authentiek en beschermd stukje tropisch regenwoud, om er de Kanopee Walk te gaan doen, een wandeling via houten wiegelbruggetjes op 40 meter hoogte tussen de jungle-bomen. Hoogtevrees of niet, we moesten er door. Ik heb me enorm uitgeleefd met schommelen, foto's trekken enzovoort... hoe zotter hoe liever voor mij! Schitterende zichten op de jungle, een aanrader voor elke natuurliefhebber die iets avontuurlijker is ingesteld.

Na deze wandeling wilden de 8 (behalve Frie); nog verder het regenwoud intrekken. Onze honger naar meer tropische bossen was niet gestild na het Kanopee-

wandelingetje, integendeel zelfs! Meer! De commentaren van de anderen “allé, wie wil er nu nóg bomen zien”, lieten we links liggen.

De bijkomende wandeling met gids, kostte natuurlijk wel 3,5 EUR, stel u voor zeg, voor zo'n unieke ervaring toch wel veel te veel geld... gaan kaarten in het lokale café restaurant was natuurlijk veel interessanter... aheum...

Onze gids was bijzonder kundig en gemotiveerd. Hij vertelde ons over elke speciale boom wel iets bijzonders zoals hun geneeskundige kracht, waarvoor het gebruikt werd enzovoort. We hebben rubberbomen ontdekt (en het in levende lijve ondervonden dat er écht rubber in zo'n boom zit), ebbenhouten bomen, mahonie, de viagraboom (waar viagra van wordt gemaakt ☺) en verder mierenkolonies, tropische rupsen en gigantische woudreuzen van enkele meters breed.

Na een anderhalf uur durende wandeling door het dichte woud kwamen we terug bij de rest aan. Het was meer dan de moeite geweest!

Om 12.30u lunch besteld, pas om 13.30u eten gehad. Honger!! Voor de verandering nog eens een lokale specialiteit geprobeerd, Palawe met Yampatatten. Ik moet zeggen dat het beste specialiteit was tot dan toe. Iets spinazie – ricotta –achtig, maar dan straffer van smaak en zwaarder op de maag.

Daarna met het busje teruggegaan naar het Hotel. Er om 14.30u aangekomen.

De namiddag was vrij en dus besloten de 8 (wij dus) om in Cape Coast nog enkele dingen te gaan ontdekken op onszelf. We hebben ons laten afzetten bij Fort William, een vroegere “lighthouse” of dus lichttoren voor de schepen.

In het boek, dat we “geleend” hadden van Evi, stond dat het een museum was en te bezichtigen.

In werkelijkheid was het helemaal verkrot en bleek het bewoond door een familie of 5. De kinderen speelden paardje op de kanonnen.

We mochten binnenkomen en werden door een moeder des huizes rondgeleid op de toren én mochten komen kijken naar hoe ze woonden... héél schrijnend eigenlijk. Het stonk er, was er vuil en donker. Met verschillende leefden ze in kleine kamertjes. Stromend water hadden ze niet. Een toilet al zeker niet.

Wel een interessante ervaring!

Hierna gewandeld door de Coronationstreet, dat volgens de Bratt-gods (het boek) vol stond met 19de eeuwse typische gebouwen.

Dit klopte wel! Er waren vele mooie kleurrijke gevels te zien, waar de rijkere Cape Coast-ianen in woonden.

Na deze wandeling zijn we nog wat gaan shoppen achter souvenirs (ja weeral, we konden het niet laten ☺) en iets gaan drinken.

Een soort milkshake met tropische vruchten gedronken, lekker.

Uiteindelijk werd het weer avond en gingen we terug eten in Castle Beach Restaurant.

Deze keer in plaats van kreeft, shrimps genomen in Coconut curry. Mét rijst én een fles rode wijn 😊. Het goede leven dus! 😊

Tot grote ergernis van de andere 4, die enkel voor het eten waren afgezakt naar Cape Coast, wilden wij nog een dessert. Een heerlijke pannenkoek met ananas of banaan gegeten.

Om 21.30u vertrokken en weer beginnen onderhandelen voor taxi's.

Deze keer is de zaak nog meer geëscaleerd. Evi en Hilde onderhandelden voor andere prijzen. Toen Hilde zei "das goed, dan pakken we uw taxi niet, en zoeken we verder", gingen we met zijn allen door maar...

Liesbeth en Bart weigerden echter nog verder te stappen (want te moe, blabla) en namen toch de taxi's, Evi en Rembert zijn dan maar gevolgd en hebben de rest van de groep laten stikken. We moesten maar onze plan trekken en zelf taxi's zoeken. Ongehoord!

Dit werd het toppunt van een reeks ongelofelijke gebeurtenissen waarbij onze gids, Evi, zich als totaal onbekwaam laat kennen.

Nu was er officieel een onomkeerbare knak ontstaan en zouden we het Evi nooit vergeven.

BOEL dus.

Met zijn 8 nog een cocktail in de zetels in het hotel gaan drinken. Gediscussieerd over het vertrekken van de volgende dag.

Evi wilde immers pas weer laat vertrekken naar onze volgende bestemming. Wij wilden vertrekken om 9u.

Met zijn 8 naar de kamer van Bart en Rembert getrokken (waar Evi en Liesbeth zich verscholen) om te melden dat we vroeger wensten te vertrekken.

Alleen Rembert durfde zich vertonen en zou het doorgeven. Hij beweerde dat Evi en Liesbeth niet op hun kamer zaten.

Wat later slopen Evi en Liesbeth echter die kamer buiten om in het donker (zonder pillamp te gebruiken) naar hun kamer te sluipen. Zelig toch he. Toen de groep "slaapwel" riep, durfden ze zelfs niet omkijken, laat staan goeiedag terugzeggen.

27/07/2007

Om 8u gaan ontbijten. Via Rembert had Evi vernomen dat wij vroeger wensten te vertrekken en had ze dan toch maar taxi's geregeld rond 9u.

Om 9.15u met het busje vertrokken naar Kokrobite, een echt strand-dorpje vlakbij Accra, onze laatste bestemming.

Na een uiterst hobbelige weg te hebben moeten nemen, en drie uur in de ijzige sfeer op de bus te hebben gezeten (want iedereen weigerde nog verder vriendelijk te doen alsof tegen elkaar) rond 12.15u aangekomen in Wendy's Place, Big Milly's. Een supergezellige hostel met kleine mooie hutjes. Het regende pijpenstelen als we aankwamen. Het was dan ook regenseizoen.

Onmiddellijk de kamers verdeeld. Iedereen diende per 4 een kamer te delen.

Onze 8 pikten tot grote ergernis van de anderen de beste kamers in hèhè. Het was Evi 's eigen schuld aangezien zij deze keer zei, kies maar al kamers... ☺.

Wij hadden dus een eigen badkamer, en de andere vier hadden een gemeenschappelijke buitendouche.

Onmiddellijk gaan eten in een echt Italiaans restaurant! Er was een rasechte Italiaan in Kokrobite een hostel met restaurant begonnen.

Geweldig! Heerlijke pizza's en pasta's, niet te duur én binnen het half uur was iedereen bediend... een unicum in Afrika ☺!

Hij had ook heerlijke cocktails, waar we natuurlijk onmiddellijk zijn ingevlogen (al had ik wéér last van mijn maag en moest ik oppassen met eten en alcohol)

Hierna zijn we nog 2 uurkes aan het strand (een echt proper strand!!! Geweldig toch! Én het was gestopt met regenen) gaan liggen en hebben we in zee gezwommen... Tis te zeggen, de stroming was zo sterk dat zwemmen onmogelijk was. Ge werd constant in zee gezogen of hardhandig door de gigantische golven op strand geworpen.

Er zou veel diefstal zijn geweest op het strand wat maakte dat we alles in de hut lieten behalve een handdoekje.

's Avonds BBQ gegeten in de hostel (aan een andere tafel dan de 4 ☺). Lekkere ribbokes met veel groentjes, patatjes en frietjes.

Hierna nog naar een spektakel gaan kijken, spectaculaire drum and dance (salto's en clown-acts, wilde dansen én tromgeroffel) en dan gaan slapen.

28/07/2007

De laatste dag was aangebroken...Om 8.30u ontbeten met verloren brood (eindelijk eens geen omelet) en muesli mét vers fruitsap.

Daarna de hele dag aan het strand gaan liggen om nog wat te ontspannen.

Gezwommen en in de zon gelegen om nog wat extra bruin te worden ☺.

Tegen de middag gedoucht (de laatste kans om te douchen aangezien we na de middag uit de kamers moesten) én opnieuw bij de Italiaan gaan eten.

In de namiddag gewoon nog wat gehangen op het strand, gelezen, geshopt om dat laatste interessante souvenirte te kopen, iets gedronken (allemaal met ons 8, aangezien de andere 4 zich ergens verstopt hadden voor ons en Liesbeth zich natuurlijk niet in badpak durfde te vertonen) en uiteindelijk werd het avond en begonnen we aan ons laatste avondmaal.

We hadden gegrilde barracuda besteld met puree en groentjes, 't was de moeite!

Na een laatste reggae-spektakel (reggae covers door een bandje rasta mannen), kwam om 23u de taxi ons halen om ons naar de luchthaven te brengen.

Nog ruzie gehad met de taxi - chauffeurs want bij aankomst in de luchthaven eisten ze ineens meer dan er afgesproken was. Aangezien wij al ons geld hadden opgedaan konden we simpelweg niet betalen.

Om middernacht waren we ter plaatse. Uiteindelijk niet toegegeven aan de taxi chauffeurs en enkel betaald wat was afgesproken.

29/07/2007

We hebben uren in de luchthaven gezeten aangezien onze vlucht vertraging had.

Twee uur moeten wachten voor we konden inchecken, proberen op de harde stenen vloer wat te slapen, wat natuurlijk mislukte.

Na inchecken iets gaan drinken in de taxfree area.

Uiteindelijk is ons vliegtuig pas om 6u s morgens vertrokken!!

Na een tussenstop in Cottenou (Benin) om 12.30u aangekomen in Cassablanca, Marokko.

Daar aangeschoven om opnieuw in te checken, een koffiekoek gegeten als lunch en anderhalf uur later vertrokken richting Brussel.

Het laatste stuk van de vlucht was erg turbulent... ik ben al geen held in vliegen, maar het werd echt héls zodat ik dacht dat ik erin ging blijven. Iets kalmerend genomen, drukstoppen in mijn oren gedaan én de stoel voor mij vastgeklampt.

De piloot vond dat hij bij het landen in plaats van geleidelijk te zakken, ineens een kilometer naar beneden kon storten om dan terug te remmen en te blijven steken halverwege. Twas duidelijk een piloot in opleiding! Bij het effectieve landen ging het vliegtuig schuin, sprong het op één wiel en werd het terug naar omhoog gesmeten. Tof, amai! Ik dacht dat de vleugel eraf ging scheuren.

Maar goe, we hadden het overleefd...

Bij het afhalen van de bagages heeft iedereen afscheid genomen, behalve Evi, Liesbeth en Bart; die zijn hem gesmeerd.

We hebben met ons 8 onmiddellijk afgesproken om elkaar in september terug te zien!

THE END

Met dank aan : de ghanezen, de groep (de 8 en soms de 9), motilium en immodium, de mooie natuur en de heerlijke zon.